

Zamyšlení Manuela Ochsenreitera nad kampaní rádia *Deutsche Welle* „We are Germany“ (sic!)

Pokud jsou tito lidé skutečně „Německo“, potom já již pravděpodobně nejsem Němcem vůbec.

Toto je Německo stvořené Washingtonem a Bruselem. My všichni „noví Němci“ jsme svým způsobem liberální gayové, nosící idiotské čepice a absurdní, směšné motivy na našich tričkách. To, že jsme se narodili v Ghaně nebo Gelsenkirchenu nemá žádný vliv na naši vlezlou „kosmopolitní“ identitu. Prostě jsme odsekli naše kořeny. „Multikulturalismus“ pro nás znamená požívání pizzy nebo kebabu a poté se cítit skutečně globálně. Znechucuje nás, pokud multikulturalismus přichází s jinými, hlubšími tradicemi. Protože vše hlubší pod primitivní slupkou „multikulturalismu“ narušuje náš liberální styl života.

Pokud cestujeme, tak jen do míst, kam jezdí podobní idioti jako my, kteří popíjejí hipsterské drinky a plácají stejné sračky jako my: New York, Londýn, Paříž, Bangkok nebo Bejrút. Vypěstovali jsme si talent ignorovat v těchto zemích většinové, původní obyvatelstvo – protože se poflakujeme pouze se zástupci liberálních elit.

„Rodina“ pro nás znamená – když více než dva lidé sdílí ledničku. Samozřejmě ledničku s tou správnou klimatickou a energetickou třídou. A ten, kdo s námi nesouhlasí, je podezřelý. Tito lidé usilují o návrat Hitlera. Nebo Putina. Nebo Jokera z filmu o Batmanovi. Příkladnějším Batmana známe všichni.

Pokud potkáme lidi, kteří nejsou liberální jako my, začneme je poučovat o „třetí vlně feminismu“, „LGBT právech“, „genderovém mainstreamingu“ a o „toleranci“. Pokud s námi nesouhlasí, nazveme je „reakcionáři“ a „fašisty“.

Pokud lidé i po našich lekcích odmítají liberální seznam „hodnot“, dohodneme se na jejich bombardování. V tom případě se nejedná o agresii, ale o určitý druh „omezených leteckých úderů“. Jsme si jisti, že nám bombardování lidé jednou poděkují. Je totiž správné, zabít ty druhé, takže jejich příbuzní poté jsou schopni pochopit naše pojetí „svobody“, „demokracie“ a „rovných práv“.

Nezapomínejte však – jsme velice sympatičtí a civilizovaní lidé. My, „noví Němci“. Nenávidíme armádu, poněvadž nám připomíná to nejhorší a ty největší zločince, co kdy chodili po povrchu zemském: naše dědy. Proto odmítáme vojenskou službu, když nám je dvacet a cítíme se za to dobře. Protože „obrana vlasti“ je zoufale nemoderní a zastaralá. Cítíme se nadřazeně těm, kteří jsou hloupí natolik, aby sloužili v naší armádě. Jakmile však

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

dosáhneme třiceti, čtyřiceti let, neváháme posílat tyto mladé muže, kterými opovrhujeme, do vojenských operací po celém světě. Poté, co se vrátí zpět domů v rakvích, pociťujeme lehký smutek. Avšak smutek je rychle zapomenut.

Nejsme již více národem vědců a filosofů, jsme národem „kreativců“ a humanitárních pracovníků. Píšeme velice rozhořčené dopisy na velvyslanectví zemí, o kterých jsme nikdy předtím neslyšeli, protože nám někdo řekl, že „demokratický disident“ byl v té zemi zatčen. Když však **Horst Mahler** umírá v německém vězení za velice podezřelých okolností, máme radost. Mahler nikomu neublížil, je však ale „notorický popírač holocaustu“. Ano, a proto si zaslouží smrt. Nebo alespoň shnít ve vězení zaživa. Něco z toho.

Toto je státní propaganda „nového Německa“. Chce být vším, přitom je však ničím.

Zdroj: Facebook Manuela Ochsenreitera.